

CUPRINS

<u>Cine este Anton Ionescu?</u>	2
<u>Satul Recea — Locul nașterii.</u>	3
<u>Studii.</u>	4
<u>Starea Civila.</u>	5
<u>Stagii Militare.</u>	5
<u>Intrarea trupelor romane in Bucovina.</u>	7
<u>Unirea cu Bucovina.</u>	8
<u>Anexe.</u>	11
<u>Bibliografie.</u>	31
<u>Rezumat.</u>	32
<u>Proiect de conservare.</u>	34

Cine este Anton Ionescu?

DATE BIOGRAFICE

Maiorul Ionescu C. Anton s-a născut în ziua de miercuri, 22/31 martie 1886, în satul Recea, plasa Râurilor, județul Vâlcea, în familia țăranilor Constantin și Ecaterina Ionescu. A absolvit un liceu — probabil cel din Râmnicu Vâlcea — și Școala Militară de Infanterie (elev în anul I la 21 septembrie 1908, promovată la 1 iulie 1909), fiind repartizat la Corpul II Armată la 11 iulie 1909, cu gradul de sublocotenent. S-a căsătorit în Câmpulung Muscel, în ziua de 26 iulie 1911, cu Maria Ulieru, în baza autorizației acordate de Corpul II Armată prin Ordinul nr. 200/1911. Împreună au avut trei copii: Teodor, născut la 28 iulie 1912, ora 7 a.m., decedat la 4 august 1913; Mircea, născut la 14 octombrie 1913, ora 11,30 p.m.; și Viorica Ana, născută la 31 martie 1915, ora 9,20 p.m.

GRADE ȘI STAGII DOBÂNDITE ÎN ARMATĂ

Sublocotenent la 1 iulie 1909; locotenent la 3 octombrie 1912; mobilizat la partea sedentară la 20 iunie 1913; trecut pe picior de pace la 31 august 1913; mobilizat din nou la 15 august 1915 și trecut pe picior de război la 21 octombrie 1916, rănit în luptele din Munții Vrancei; căpitan la 1 noiembrie 1916; maior la 1 septembrie 1917; menținut în același grad la 14 aprilie 1922; trecut în poziție de retragere prin Ordinul de Zi din mai 1923, pentru infirmități incurabile, cu Înalt Decret nr. 2766 din 5 iunie 1923.

PRIMUL STEAG TRICOLOR LA SUCEAVA — 6 NOIEMBRIE 1918

Anton Ionescu a avut onoarea de a înălța primul steag tricolor pe turnul primăriei din Suceava în dimineața zilei de miercuri, 6 noiembrie 1918, stil nou — corespunzând zilei de 24 octombrie, stil vechi, după calendarul din Regatul României, așa cum se socotea în Bucovina. Aflându-se pe picior de pace și în calitate de comandant al Companiei 5 Grăniceri Burdujeni, Anton Ionescu și-a asumat riscul de a trece granița Bucovinei în fruntea unui pluton de 48 de grăniceri înarmați, urcând dealul Șipotelor între Ișcani și Suceava, sub faldurile cântecului *Pe-al nostru steag e scris Unire*. Au răspândit prin oraș proclamația cu hotărârea că: „*Granița Românilor de azi înainte nu mai trebuie să fie. De aceea, noi, grănicerii, am venit cei dintâi la voi ca să vă zicem: bine v-am găsit!*”

DECORAȚII, STUDII ȘI RETRAGEREA DIN ARMATĂ

La vârsta de 37 de ani, tânărul maior în retragere Ionescu Anton purta asupra sa mai multe distincții: Medalia jubiliară „Carol I” (Înalt Decret nr. 5384/1905), „Avântul Țărei”, „Meritul Sanitar” clasa a II-a (Înalt Decret nr. 2599) și Ordinul „Coroana României”, clasa a V-a, în grad de cavalier cu spade (1917). De asemenea, deținea diploma de licențiat al Facultății de Drept de la Universitatea din Cernăuți (1922). Imediat după trecerea sa în poziție de retragere din Armata Regală Română prin Înaltul Decret nr. 2766 din 5 iunie 1923, pentru infirmități incurabile, și-a găsit în scurtă vreme un post cu mai puține riscuri.

INTRODUCERE:

1.Satul Recea — Locul nașterii

Numele satului Recea provine de la pârâul Recii, care izvorăște dinspre miazănoapte, din Șaua sau Curmătura Funicelului (1.830 m) din Munții Căpățânii, curge în vale spre miazăzi, printre stânilile Milescu și Cășeria, pe la stâna Zăvidanu (lângă vârful Zăvidanu, 1.610 m), către Luncile Frumoasa, pe sub Piatra Spânzurată, până jos în satul ridicat între pâraiele Luncavăț (spre răsărit) și Cerna (către apus). Drumul înspre culmea Muntelui Căpățânii (2.097 m), marcat astăzi cu cruce galbenă — traseul turistic nr. 4 — măsoară aproximativ 10 km și poate fi parcurs, într-un urcuș moderat, în cel mult 9–10 ore până la Luncile Frumoasa, iar de acolo încă 7 ore, pe drum forestier, până la Curmătura Funicelului. Satul Recea era sat de oameni liberi, care își agonisau traiul din creșterea animalelor, lucrul câmpului și munca în pădure. Cum consemnează documentele vremii: „*În timpul îndelungatei sale existențe, satul Recea a fost întotdeauna sat de oameni liberi: sat de moșneni.*” Sătenii din Recea aveau obiceiuri, cântece și jocuri — o viață culturală vie, ca în oricare așezare mai arătoasă din ținuturile românești.

1.1 Portul și viața tradițională

Portul lor avea un specific aparte. Femeile îmbrăcau cămașă din pânză de bumbac — în vremuri mai îndepărtate, din in și cânepă, țesută în casă, cu flori și alesături țesute în război sau cusute cu mâna. De regulă, cămașa forma o singură piesă, dar putea fi alcătuită și din două piese unite sub cingătoare: bluza, numită aici *ciupag*, și poalele sau fusta. Ciupagul, cu cea mai bogată ornamentație, era împodobit cu râuri în față, pe mâneci și la umeri, cu altițe și rânduri de-a lungul mânecii și împrejurul manșetelor. Peste poale purtau catrințe cu râuri pe fond roșu la spate și râuri albe pe fond negru în față. Pe cap purtau cărpe sau marame din bumbac ori borangic — scurte până la umeri pentru zilele obișnuite și lungi până la glezne pentru portul de sărbătoare. În picioare, tureci din dimie albă sau ciorapi împlețiți și opinci din piele de porc ori de vită, legate cu nojițe. Pe deasupra, haine din dimie albă, largi, lungi ori scurte, brănășite cu găitănărie neagră. Iarna, mânecile largi ale hainelor țineau și loc de manșon. Tot ce purtau era făcut în casă — nimic de la târg, în afara bumbacului ca materie primă. Acest port se numea *port sârbesc*. Bărbații purtau vara pălării de pâslă cu boruri late, iar iarna căciuli din blănița de miel negru. Căciulile tinerilor erau ascuțite și purtate frânt pe o parte; cele ale bătrânilor, turtite, cu fundul circular. Cămășile albe de bumbac, foarte lungi, erau modest ornamentate la guler, de-a lungul deschiderii din față și la tivul poalelor. Purtau cioareci din dimie albă, legați de talie cu curea din piele ca brăcinar. Peste rufe purtau haine numite *laibăre*, din dimie albă sau neagră, uneori cu guler îmblănit. Cingătorea bărbătească era chimiru de piele, cu ornamentații și încrestături — din el banii puteau lipsi, dar amnarul, cremenea, iasca și cuțitul în teacă erau nelipsite. În picioare, tureci de dimie albă, ciorapi de lână împlețiți și opinci din piele de porc, legate cu nojițe. Atât bărbații, cât și femeile și copiii purtau *pieptare* — un fel de cojocel fără mâneci, încheiat cu bumbișori din piele ghemuită.

1.2 Casa copilăriei

Căsuța părintească a fraților Constantin, Anton și Pamfilie din Recea n-a mai așteptat să o prindă și veacul al XXI-lea. Locul a rămas vrașiște, în clinul dintre cele două drumuri, străjuit de o troiță cu icoana Maicii Domnului cu Pruncul în brațe. Peste drum, ceva mai la vale, vechiul cimitir al cătunului Talanci — împodobit cu cruci vechi în piatră, cu litere chirilice, sau în lemn frumos ornamentat — adăpostește o capelă apăsată de veacuri, cu pereții coșcoviți dar ornamentați cu icoane de sfinți: la intrare, în stânga, Sfânta Cuvioasă Parascheva, iar în dreapta ușii, Emanuel.

2.Studii

2.1 Școala primară

Cei trei frați Ionescu Constantin, Anton și Pamfilie își fac școala primară în satul Recea. Între 1870 și 1901, elevii învățau înghesuți într-o cameră de nici 4×4 metri, alături de cancelaria primăriei, toți cei din clasele I–IV având un singur învățător: preotul Ion Stănescu, de loc din Costești, absolvent a patru clase primare și alte patru la Seminarul Teologic din Râmnicu Vâlcea. Acesta îi învăța pe copii carte în cursul săptămânii, iar enoriașilor le predica învățătura lui Hristos duminicile și sărbătorile, vreme de peste trei decenii.

2.2 Gimnaziul din Râmnicu Vâlcea

Neîndestulați cu învățătura din sat, frații Ionescu își încearcă norocul la Râmnicu Vâlcea. Anton urmează Gimnaziul „Al. Lahovari”, unde petrece cinci ani — dintre care unul repetând clasa a II-a, poate și din pricina multor absențe: 44 motivate și 12 nemotivate doar în trimestrul al III-lea. Parcurge clasele în anii 1898, 1899, 1900, 1901 și 1902, absolvind clasa a III-a cu media 7,40, după care se retrage cu Certificatul de clasă nr. 13 din 18 iulie 1902. Revine toamna pentru clasa a IV-a, pe care o promovează cu media 7,68, promoția 1903. Unde și când va fi isprăvit gimnaziul Anton C. Ionescu nu se știe cu precizie.

2.3 Școala Militară

Îl regăsim în anii 1908–1909 ca elev al Școlii Militare de Infanterie, pe care o absolvă la 1 iulie 1909, fiind repartizat în Regimentul 30 Infanterie Muscel începând cu 11 iulie 1909. Va sluji sub drapelul patriei până în 1923.

2.4 Facultatea de Drept din Cernăuți

Bucovina îi va fi recunoscătoare într-un chip neașteptat. La îndemnul unor prieteni bucovineni, Anton Ionescu urmează studii de drept la Universitatea din Cernăuți, pe care le absolvă în anul 1923, întorcându-se în satul Recea cu una dintre cele mai prețuite distincții primite în Bucovina.

3.Starea Civila

3.1 Căsătoria

La 26 iunie 1911, ora zece dimineața, în fața Ajutorului de Primar al comunei Câmpulung, Petru G. Gheorghiu, ofițer al Stării Civile, se încheie actul de căsătorie nr. 84 între sublocotenentul Anton C. Ionescu, în vârstă de 26 de ani, născut în comuna Râcovița, județul Vâlcea, fiu al răposatului Constantin Ionescu și al Ecaterinei C. Ionescu, agricultoare în Râcovița și domnișoara Maria Ghiță Ulieru, în vârstă de 19 ani, menajeră, născută și domiciliată în Câmpulung, strada Lascăr Catargiu. La celebrare, viitorul soț a fost însoțit de mama sa, iar viitoarea soție de părinții ei. Căsătoria fusese publicată fără nicio opoziție la 2 iunie 1911, autenticată sub nr. 303/1911 de Tribunalul județului Muscel. Printre actele preliminare se numărau extrasul de naștere al mirelui, extrasul de naștere al miresei, precum și adresa Regimentului Muscel prin care Comandantul Corpului 2 Armată își dădea aprobarea pentru această căsătorie. După citirea articolelor 194, 195 și 196 din Codul Civil privind drepturile și datoriile soților, cei doi au declarat că voiesc a se lua în căsătorie, iar ofițerul stării civile a pronunțat în numele legii că sunt uniți prin căsătorie.

3.2 Copiii

Din căsătoria lui Anton și a Mariei Ionescu s-au născut trei copii, ale căror certificate de naștere se vor fi aflat în arhiva primăriei din Câmpulung Muscel: Teodor, născut la 28 iulie 1912 și decedat la svârsta de un an, la 4 august 1913; Mircea, născut la 14 octombrie 1913; și Viorica-Ana, născută la 31 martie 1915.

4.Stagii Militare

4.1 Intrarea în armată

Anton C. Ionescu vine la corp la 1 iulie 1909, cu gradul de sublocotenent, direct de la Școala Militară de Infanterie, unde fusese elev din 21 septembrie 1907 și o absolvise la 1 iulie 1908. Este repartizat la Regimentul 30 Muscel, unde rămâne până în 1913, cu o scurtă detașare în 1911 la Școala Specială de Infanterie.

4.2 Parcursul prin regimente

Anton C. Ionescu începe cariera militară la Regimentul 30 Muscel, unde servește din iulie 1909, cu o scurtă detașare în octombrie 1911 la Școala Specială de Infanterie, revenind la corp în august 1912. În octombrie același an este mutat la Regimentul 3 Olt, pentru ca în aprilie 1913 să fie transferat la Corpul Grăniceri, prin Înaltul Decret nr. 2965 — un transfer care îi va marca definitiv cariera.

La 1 aprilie 1915 trece la Regimentul 1 Grăniceri, iar la 1 august 1916 este mobilizat la Regimentul 2 Grăniceri, unitate cu care intră în război. Rănit în luptele din Munții Vrancei,

este înaintat căpitan la 1 noiembrie 1916, iar mai apoi maior la 1 septembrie 1917 — avansare câștigată pe câmpul de luptă.

În ianuarie 1918 este mutat la Regimentul 4 Turda, iar în mai 1918, prin Înaltul Decret nr. 95, trece la Regimentul 3 Grăniceri — unitatea cu care va scrie una dintre paginile de glorie ale unirii: intrarea în Suceava la 6 noiembrie 1918. Rămâne la Regimentul 3 Grăniceri în anii următori, trecând alternativ pe picior de pace și de război după cum o cereau împrejurările, până la 1 aprilie 1921, când este definitiv trecut pe picior de pace. În 1922 este mutat la Regimentul 37 Infanterie, ultima sa unitate, de unde la 31 mai 1923 este trecut în poziție de retragere pentru infirmități incurabile, prin Înaltul Decret nr. 2766 din 5 iunie 1923.

4.3 Campaniile și rănirea

Ionescu Anton participă la două mobilizări: prima la 20 iunie 1913, în cadrul campaniei din Bulgaria, trecând pe picior de pace la 31 august același an; a doua la 15 august 1916, odată cu intrarea României în Primul Război Mondial. Este trecut pe picior de război la 21 octombrie 1918 și rănit în luptele din Munții Vrancei — singura mențiune de rănire din întreaga foaie matricolă.

4.4 Decorații și recompense

Pentru serviciile aduse patriei de-a lungul carierei, Anton C. Ionescu primește patru distincții, fiecare legată de câte un moment important din viața militară a epocii. Prima este Medalia Jubiliară „Carol I”, acordată prin Înaltul Decret nr. 5384 la 10 mai 1906, cu prilejul împlinirii a patruzeci de ani de domnie a regelui Carol I. O primește la doar douăzeci de ani, la începutul carierei sale. Urmează Medalia „Avântul Țării”, acordată participanților la campania din 1913, când România a intervenit în cel de-al Doilea Război Balcanic. Ionescu Anton fusese mobilizat în iunie și trecut pe picior de pace în august același an interval scurt, dar suficient pentru a-i fi recunoscută participarea. Meritul Sanitar clasa a II-a, prin Înaltul Decret nr. 2599, vine să recunoască servicii aduse în condiții dificile din perioada Primului Război Mondial. Cea mai prestigioasă rămâne Ordinul „Coroana României” clasa a V-a cu spade, primit în 1917 și acordat exclusiv militarilor distinși pe câmpul de luptă, în același an în care primea și gradul de maior.

4.5 Absențe și starea sănătății

Foaia de sănătate înregistrează absențe scurte de-a lungul carierei — permisiile de câteva zile pentru interese personale sau familiale. Singurele absențe medicale notate sunt două scutiri în iunie 1922 pentru boală la domiciliu, acordate de medicul corpului, urmate de un concediu de vară de 30 de zile în iulie 1922, acordat prin Ordinul Marelui Stat Major nr. 660/1922. Imaginea de ansamblu este a unui ofițer cu o prezență constantă la datorie, cu sănătatea afectată vizibil abia în ultimii ani de serviciu — ceea ce explică retragerea din 1923 pentru infirmități incurabile.

5. Intrarea trupelor romane in Bucovina

Bucovina fusese smulsă din trupul Moldovei în anul 1774, iar la 1777 domnitorul Grigore Ghica, care se împotrivise acestei încorporări, plătitese cu capul curajul său. Vreme de 144 de ani, provincia rămăsese sub stăpânire austriacă, timp în care autoritățile de la Viena duseseră o politică sistematică de deznaționalizare a elementului românesc, favorizând în schimb populația ruteană și colonizările germane. Suceava, care fusese cândva cetatea de scaun a lui Ștefan cel Mare și capitala Moldovei, ajunsese un oraș de provincie al unui imperiu străin.

Primul Război Mondial zdruncinase din temelii acest imperiu. Austria-Ungaria, alcătuită dintr-un conglomerat eterogen de națiuni germani, maghiari, cehi, croați, sloveni, sârbi, polonezi, ucraineni, români și italieni, nu mai putea ține laolaltă popoare care nu aveau între ele nicio legătură în afara unui loialism dinastic față de împărat. Declarațiile președintelui american Woodrow Wilson privind dreptul popoarelor la autodeterminare găsiseră un ecou profund în rândurile tuturor naționalităților din imperiu. Trupele obosite de ani de război căutau să se întoarcă la matca neamului lor. Până și sentinelele austriece de la frontieră își fluturau căpelele în vârful baionetelor și plecau acasă.

În toamna lui 1918, maiorul Anton Ionescu se afla la Burdujeni, în calitate de comandant al Companiei 5 Grăniceri. Din postul său de la frontieră urmărise cu atenție tot ce se petrecea dincolo, trimițând rapoarte cifrate către Corpul Grănicerilor. La 1 octombrie 1918 raporta că în Bucovina circula zvonul că Austria era gata să cedeze provincia la trei state — o parte României, o parte Ucrainei și o parte Poloniei. La 20 octombrie semnală retragerea trupelor austriece, dezertionile în masă ale soldaților de naționalitate cehă și maghiară, întreruperea trenurilor spre Viena și Lemberg, și cel mai important faptul că populația bucovineană aștepta cu nerăbdare intrarea trupelor române, preferând o stăpânire românească uneia ucrainene.

Maiorul trecuse personal frontiera de mai multe ori, deghizat în haine civile, pentru a se întâlni cu fruntași români din Suceava doctorul Teofil Lupu, profesorul Eusebie Popovici și alții. Știa, așadar, ce se pregătea.

În noaptea de 5 spre 6 noiembrie 1918, evenimentele se precipitară. Frontiera austriacă rămăsese complet nepăzită. Jefuitorii se dezlănțuiseră în Suceava, fuseseră prădate un magazin militar, un depozit de alimente și o prăvălie. În după-amiaza zilei de 5 noiembrie, maiorul Ionescu primea un bilet chiar de la căpitanul Kucinski, comandantul Companiei de Jandarmi din județul Suceava, prin care acesta îl ruga stăruitor să intre în oraș ordinea nu mai putea fi menținută.

Ionescu raportă telefonic generalului Zadik la Botoșani, comandantul Diviziei 8, care urma să intre oficial în Bucovina. Generalul îl ascultă, îi recomandă să ia contact cu primarul Sucevei, Eusebie Popovici, dar nu îi dădu ordin. Lăsă totul la aprecierea maiorului.

Era o decizie pe care Anton Ionescu trebuia să o ia singur, asumându-și toate consecințele. România încheiase Pacea de la București, iar o intrare neautorizată în Bucovina putea fi privită

ca o încălcare de teritoriu un casus belli. Noaptea aceea fu, după propria sa mărturisire, o mare frământare.

Până dimineața, maiorul luase totuși hotărârea. Trimise instrucțiuni tuturor celor patru plutoane ale companiei, fixând fiecăruia itinerariul și ora de intrare în Suceava. Apelă la șeful gării Burdujeni, care îi puse la dispoziție o locomotivă pentru a transmite ordinele mai rapid. Redactă o ordonanță ce urma să fie afișată în oraș. Și înainte de ora cinci dimineața, în zorii zilei de miercuri 6 noiembrie 1918, se puse în fruntea coloanei de grăniceri și porni spre Ițcani și Suceava.

Când urcau dealul Șipotelor, un țăran bucovinean cobora cu căruța și îi strigă: „*Mergeți repede, că vor să dea foc depozitului de muniții!*” Pentru a îmbărbăta trupa, maiorul ordonă să se cânte „*Pe-al nostru steag e scris Unirea*” imn potrivit atât clipei, cât și viitorului pe care îl prevestea.

Intrară în Suceava fără împușcătură, fără ceremonie, în mijlocul haosului lăsat în urmă de destrămarea imperiului. Abia pe la ora opt dimineața se strânsese în parcul orașenesc un grup mic de profesori, studenți și intelectuali. Când văzură soldații și ofițerii români, le cerură să arboreze tricolorul pe turnul primăriei. Se și făcu îndată. Studenții intonară cântece naționale.

La amiază a fost afișată prima ordonanță semnată de maiorul Anton Ionescu, în calitate de comandant al orașului, ordonanță care începea cu cuvintele ce aveau să rămână în istorie: „*Granița între Români de azi înainte nu mai trebuie să fie. De aceea, noi, grănicerii, am venit cei dintâi la voi ca să vă zicem: bine v-am găsit!*” Urmau măsurile de ordine publică.

Omul din Recea, județul Vâlcea, care fusese rănit în Munții Vrancei, intrase în Suceava lui Ștefan cel Mare ca un erou, nu cu fanfare și parade, ci cu 48 de grăniceri, o locomotivă împrumutată și un cântec.

6.Unirea cu Bucovina

În toamna anului 1918, Imperiul Austro-Ungar se prăbușea sub greutatea a patru ani de război și a tensiunilor naționale acumulate de decenii. Austria-Ungaria, alcătuită dintr-un conglomerat eterogen de națiuni, nu mai putea ține laolaltă popoare care nu aveau între ele nicio legătură în afara unui loialism dinastic față de împărat.

Fiecare națiune, cum nota profesorul Henri Lichtenberger de la Sorbona, nu purta față de împărat decât sentimentul afectuos al unui „*drăguțul nostru împărat*” nimic mai mult, nimic mai adânc. Când împăratul Carol de Habsburg abdică la sfârșitul lunii octombrie 1918, fără ca vreun moștenitor să reclame tronul, toate naționalitățile imperiului se treziră deodată dezorientate, neavând încotro să se îndrepte decât spre națiunile lor de origine.

Declarațiile președintelui american Woodrow Wilson privind dreptul popoarelor la autodeterminare găsiseră un ecou profund în toate colțurile imperiului. Trupele obosite de ani

de război căutau să se întoarcă la matca neamului lor. Până și sentinelele austriece de la frontieră își fluturau căpelele în vârful baionetelor și plecau acasă.

Populația românească din Bucovina privea cu speranță spre România, dar și cu o oarecare prudență dictată de experiența amară a primăverii aceluia an: în martie 1918, detașamente românești pătrunseseră în Bucovina după retragerea rușilor, dar fuseseră nevoite să se retragă, iar cei care simpatizaseră cu ele fuseseră supuși unui adevărat martiraj de către trupele austriece revenite. De data aceasta însă, imperiul se prăbușea definitiv.

Un aspect esențial al intrării trupelor române în Bucovina l-a constituit atitudinea față de populația neromânească a provinciei. Spre deosebire de politica de deznaționalizare dusă de austrieci vreme de un secol și jumătate, autoritățile române garantau de la bun început drepturile tuturor locuitorilor, indiferent de naționalitate. Funcționarii de orice naționalitate erau invitați să rămână la posturile lor și să-și conducă serviciile până la instalarea autorității românești. Chiar și ofițerii austrieci dezarmați erau lăsați liberi, fără represalii. Populația de alte naționalități din Bucovina, după cum consemnau rapoartele românești din octombrie 1918, prefera o stăpânire românească uneia ucrainene, semn că noua autoritate era privită mai degrabă cu ușurare decât cu teamă.

Ziarul *Czernowitzer Allgemeine Zeitung* consemna în ediția sa din 7 noiembrie 1918 intrarea trupelor române în Suceava și măsurile de ordine luate — un semn că presa locală de limbă germană recunoștea caracterul pașnic și ordonat al acestei schimbări de stăpânire. Divizia a 8-a Botoșani, care primise ordin oficial să intre în Bucovina, a făcut-o abia la 10 noiembrie 1918, ajungând la Cernăuți pe 11 noiembrie — dată la care întreaga Bucovină știa deja că, din 6 noiembrie, trupe românești intraseră în provincie.

7. Rolul maiorului Anton Ionescu în Unirea Bucovinei cu România

1. Intră în Suceava, în fruntea unui pluton de 48 de grăniceri români din Compania 5 a Armatei Regale Române, în dimineața zilei de miercuri, 24 octombrie / 6 noiembrie 1918, la ora 5,30.
2. Pune cel dintâi steag tricolor pe turla primăriei din Suceava.
3. Tipărește în 300 de exemplare și difuzează un manifest în care afirmă că „*de azi înainte granița între români să nu mai fie.*”
4. Săvârșește un act de curaj deosebit, întrucât armata română se afla în acel moment istoric pe picior de pace, însă răspunsese chemării unor oficiali români din orașul Suceava, terorizați de grupuri de bolșevici, soldați dezertați sau întorși de pe front și porniți pe jafuri din magazine particulare ori din depozitele statului.
5. Acțiunea militară din dimineața zilei de 24 octombrie / 6 noiembrie 1918, din fosta capitală a Moldovei, este comunicată imediat conducătorilor ucraineni de la Cernăuți, care se prezintă la ora 11,00 la contele Etdorf, guvernatorul ducatului Bucovina, solicitând transferul puterii administrativ-politice. Acceptul guvernatorului este însă condiționat și de reprezentarea românilor, ceea ce se întâmplă abia la ora 16,00, prin

cooptarea deputatului Aurel Onciul, fără nicio împuternicire din partea Consiliului Național Român condus de Iancu Flondor.

6. Acțiunea maiorului Anton Ionescu răspunde spiritului de solidaritate și dragostei de neam, întrucât ofițerul provenea dintr-o familie de bejeni ardeleni, coborâți din Mărginimea Sibiului și așezați în satul Recea, județul Vâlcea, păstori pe plaiurile munților Căpățânei.
7. Comandase și instruiseră o companie de voluntari ardeleni și bucovineni, recrutați într-un regiment din orașul Huși, cărora le înțelegea și le împărtășea idealul național.
8. Numit comandant al Companiei 5 de Grăniceri, cu garnizoana Verești, fusese încartiruit în orașul Suceava în vremea când partea de sud a Bucovinei fusese ocupată de armata română, până la Pacea de la București din 3 martie 1918.
9. Ca și comandant al unui batalion cu trei companii de grăniceri, asigură ordinea publică în Bucovina dintr-un capăt în altul, între noiembrie 1918 și mai 1919, fiind însărcinat să vegheze liniștea, avutul și viața populației din Pocuția în perioada 22 mai — 17 august 1919, când provincia poloneză s-a aflat sub scutul Diviziei a 8-a din Armata Regală Română.
10. În răstimpul celor trei ani petrecuți ca militar în Bucovina, are posibilitatea să urmeze cursurile și să susțină examenele Facultății de Drept de la Universitatea din Cernăuți.
11. După ce abandonează cariera militară, își câștigă existența vreme de circa opt ani ca profesor la o școală din Cernăuți — poate chiar Liceul „Aron Pumnul.”
12. Până prin anul 1922, o stradă din orașul Suceava, de la Casa lui Simion Florea Marian până la actuala stradă Mărășești, se numise *Maior Anton Ionescu*, pentru a-i onora numele de eliberator al vechii capitale moldave de sub administrația austriacă. Strada va fi redenumită apoi *6 Noiembrie*, fără numele curajului ofițer din 1918, care fusese trecut în rezerva... uitării.
13. În pofida mențiunilor faptelor maiorului Anton Ionescu în pagini de jurnal, articole, memorii și fotografii, istoricul Ion I. Nistor nu îi pomenește acțiunile și numele în lucrările sale de referință — *Unirea Bucovinei, 28 noiembrie 1918* (București, 1928), *Zece ani de la Unirea Bucovinei, 1918–1928* (Cernăuți, 1928), *Amintiri răzlețe din timpul Unirii* (Cernăuți, 1938) și *Unirea Bucovinei cu România* (București, 1940) — poate pentru simplul motiv că ordinul pentru intrarea trupelor române în Bucovina fusese semnat în ziua de marți, 23 octombrie / 5 noiembrie 1918, de către generalul C. Hârjeu, ministru de război în guvernul Alexandru Marghiloman.
14. Mai recent, în ziarul *Crai Nou* din Suceava, nr. 6415 din 2 decembrie 2013, articolul *Maiorul Ion Antonescu, cel dintâi la Suceava*, semnat de Adrian Popovici, reproduce fotografia maiorului Anton Ionescu împreună cu înscrisul olograf:

„Primăriei orașului Suceava, răspunzând chemării populației bucovinene, având și încuviințarea domnului general Zadik, comandantul Diviziei a 8-a, fără alte instrucțiuni decât de a ține o strânsă legătură cu Primarul orașului, distinsul prof. Eusebie Popovici, în zorii zilei de 6 noiembrie st. n. 1918, am trecut cel dintâi în fruntea a 48 de grăniceri, grade inferioare și un ofițer, desființând granița și intrând în vechea capitală a Moldovei, cântând Pe-al nostru steag e scris Unire, arborând tricolorul românesc sus pe turla primăriei, ca vântul suflând

faldurile lui să ducă știrea întregii populații bucovinene că a sosit ceasul scuturării de sub jugul austriac. În amintirea dragostei de care am fost înconjurat de toată suflarea românească și ca o amintire scumpă tuturor."

Maior Anton Ionescu.

15. Fotografia a fost realizată la Cernăuți, iar un exemplar a fost oferit cu dedicație olografă Primăriei orașului Suceava. Pe căi lăturalnice, acest obiect de patrimoniu a ajuns în posesia unui colecționar particular, care a încercat un efemer ghișeft confundând — cu rea-credință sau din ignoranță — pe maiorul Anton Ionescu cu mareșalul Ion Antonescu.
16. Fotografia mai are un exemplar, identic ca dimensiune, încadrat în paspartout și cu înscris olograf similar, executat în atelierul *Riviera*, strada Regele Ferdinand, Cernăuți, precum și un exemplar în format carte poștală, aflat în posesia nepoatei Tania Vlădescu din București. Un fragment din această imagine a fost lipit în dosarul de cadre al lui Anton C. Ionescu de la Centrul pentru Păstrarea și Studierea Documentelor Militare din Pitești.
17. În spațiul public al orașului Suceava — muzeu, bibliotecă, primărie, consiliu județean — nu a fost expusă până astăzi fotografia cunoscută a maiorului Anton Ionescu, nici măcar în anul Centenarului Unirii Bucovinei cu Regatul României.
18. Muzeul de Istorie din Suceava, în sala dedicată Primului Război Mondial, adăpostește un manechin în uniformă ofițerului din Armata Regală Română, la picioarele căruia o etichetă plastifiată poartă înscrisul „*Mr. Anton Ionescu*” — o omagiere modestă, care lasă vizitatorul cu impresia că eroii se expun, nu se cinstesc cu adevărat.
19. Anton C. Ionescu moare în casa sa din Intrarea Crainicului nr. 5, Sectorul 7, București, în ziua de sâmbătă, 7 martie 1978, după o viață de 91 de ani, 11 luni și o săptămână, așa cum atestă Certificatul de deces Seria D.5, nr. 721835, înregistrat în registrul stării civile la nr. 367/1978, eliberat la 8 martie 1978 de Starea Civilă a Sectorului 7. A fost înmormântat în Cimitirul Militar Ghencea din București, deshumat în 1996, ultimele oseminte păstrându-se în osuarul cimitirului.

ANEXE

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
 CONSILIUL POPULAR AL SEȘOUAȘ
 COMITETUL EXECUTIV

LOCUL ȘI DATA DECESULUI

Certificat de Deces

Serie D. 5 nr. 721835

Comuna BUCUREȘTI
 Orașul BUCUREȘTI
 Municipiul BUCUREȘTI
 Județul BUCHUREȘTI
 Anul 1977 luna septembrie ziua 10
 Decesul a fost trecut în registrul civil la nr. 367 din anul 1977
 luna septembrie ziua 10

Numele în familie IOANESCU
 Prenumele ANTONIE
 Data nașterii 1916 luna aprilie
 Comuna VIȘOARA
 Orașul VIȘOARA
 Municipiul VIȘOARA
 Județul VIȘOARA
 Sexul femeie
 Prenumele tatălui CONSTANȚA
 Prenumele mamei ECATERINA

Comuna BUCUREȘTI
 Orașul BUCUREȘTI
 Municipiul BUCUREȘTI
 Județul BUCUREȘTI
 Ultimul domiciliu: Comuna BUCUREȘTI
 Orașul BUCUREȘTI
 Municipiul BUCUREȘTI
 Data 10 septembrie anul 1977 cu nr. 367

Semnătura, _____

Certificat de deces

FOTOGRAFIA TITULARULUI.

Semnătura proprie a titularului
Maior Anton Fomenca
Cernăuți, în _____ 19__

Nr. 2357

CAIET DE CURSURI

STUDENTULUI ^{ORDINUL} *Maior Anton Fomenca*

ORIGINAR DIN *(Com. Racovița / Racoș /*
Județul Vâlcea - România

INSCRIS

LA FACULTATEA DE *Drept.*

UNIVERSITĂȚII DIN CERNĂUȚI

ÎN _____ ÎN _____

I Semestrul. De la 1 Octombrie 1920 până la 28 Februarie 1921

Numele absolventului	Indicarea cursului	N. de ordine	CITITORUL	BONIFICAT, notând cu semnătura proprie		VOTE
				Prezentarea	Disciplina	
<i>Maior Anton Fomenca</i>	<i>Drept Roman 6</i>			<i>Impresia</i>	<i>Disciplina</i>	
" "	<i>Seminat 2</i>					
<i>D. Spulber</i>	<i>Știința dreptului român</i>			<i>Impresia</i>	<i>Disciplina</i>	
<i>D. Secașu</i>	<i>Drept binomial</i>			<i>Impresia</i>	<i>Disciplina</i>	
<i>D. Secașu</i>	<i>Știința de drept binomial</i>			<i>Impresia</i>	<i>Disciplina</i>	

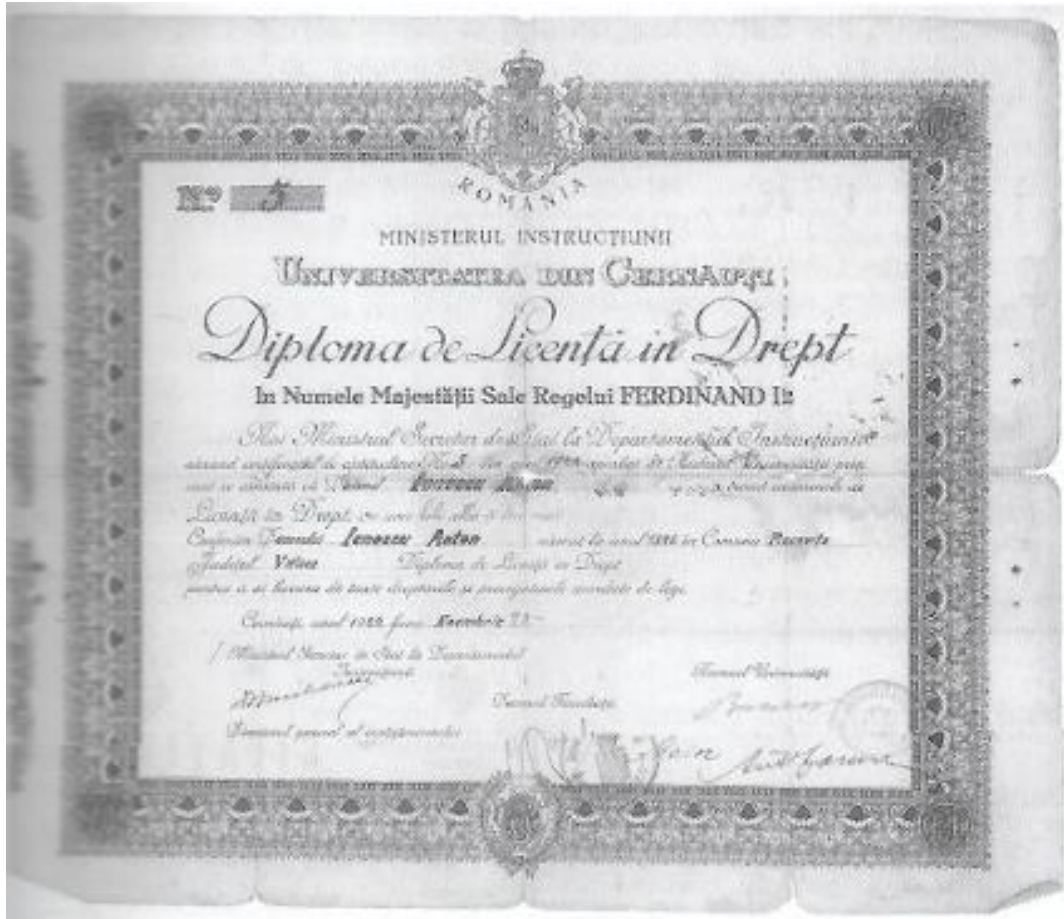
Nr.rul *38/20*

Inscrierea după termen de admitere după implinirea tuturor cerințelor legale, numai până în *28/2*

Cernăuți în *1/2*

Secașu
Decan

Caiet de cursuri

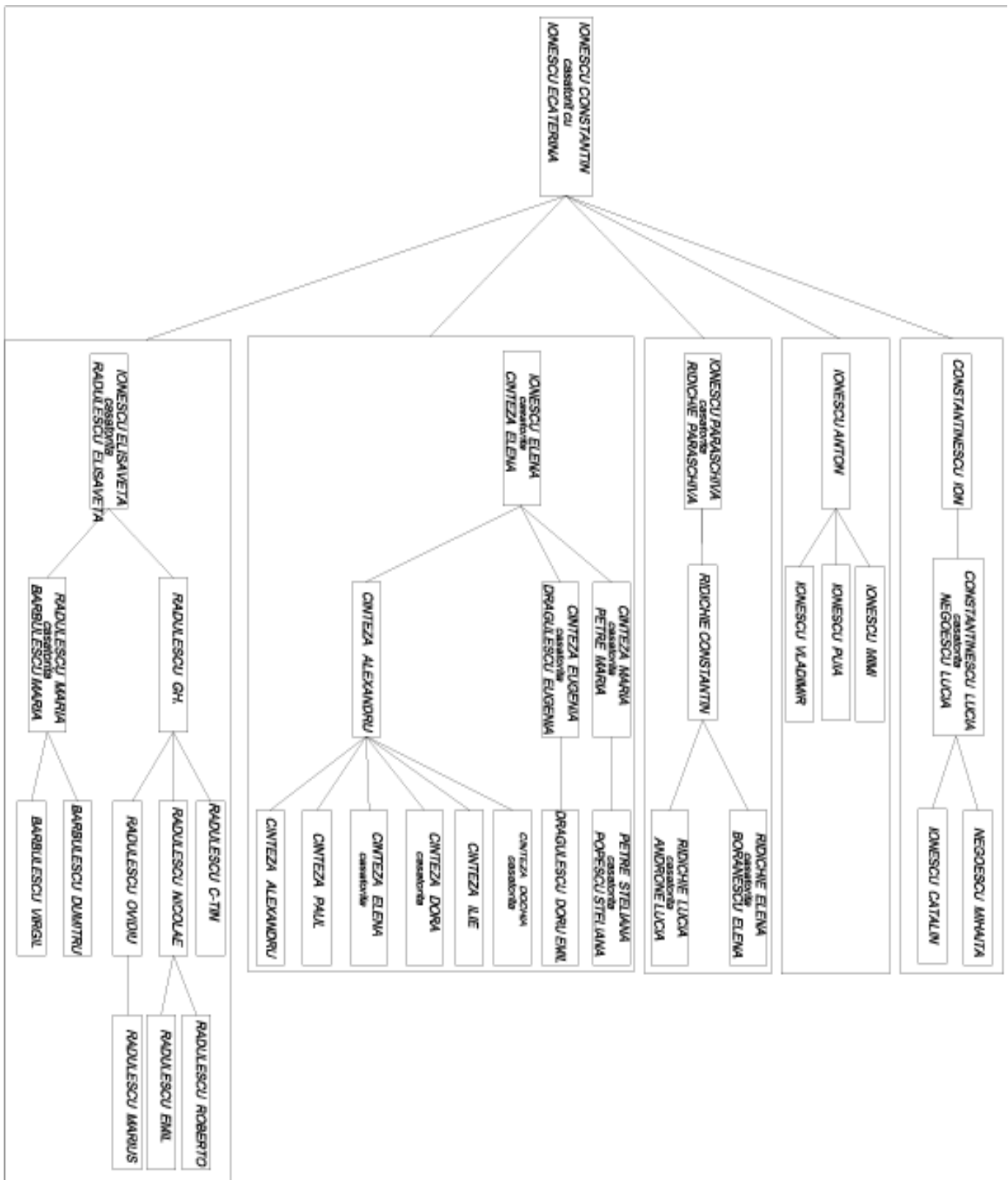
Diploma de Licență în Drept

Satul Recea

Maiorul Anton Ionescu

Arborele Genealogic al Familiei Ionescu

DUPLICAT

S-a cerut autentificarea prezentului înscris:

DECLARAȚIE

Subsemnatul, **CINTEZĂ PAUL**, cetățean român, CNP 1440514382748, cu domiciliul în județul Vâlcea, orașul Horezu, Str. Nicolae Iorga nr. 1, bl. O2, sc. B, et 1, ap. 2, cunoscând sancțiunile prevăzute de art. 326 din Codul penal privind falsul în declarații, declar următoarele:

-sunt descendent colateral (strănepot de soră) al defunctului **IONESCU ANTONIE**, născut la data de 01.04.1886, decedat la data de 07.03.1978, cu ultimul domiciliu în mun. București, decesul acestuia fiind dovedit cu Certificatul de deces seria D.5 nr. 721835 eliberat de Consiliul Popular al Sectorului 7, la data de 08.03.1978;

- îmi exprim acordul deplin și necondiționat pentru:

-identificarea și ridicarea urnei funerare aflate în osuarul Cimitirului Militar Ghencea-București, conținând osemintele defunctului **IONESCU ANTONIE**;

- transportul acesteia;

-reînhumarea în localitatea Izvorul Rece, com. Vaideeni, jud. Vâlcea.

Subsemnatul, **CINTEZĂ PAUL**, declar că, înainte de semnarea actului, am citit personal conținutul acestuia, pe care l-am înțeles în totalitate și arăt că el corespunde voinței mele, exprimându-mi consimțământul nevicat pentru încheierea acestuia în mod liber, serios și în cunoștință de cauză, drept pentru care semnez mai jos.

Tehnoredactat și autentificat la Birou Individual Notarial Mazilu Claudia-Ana, într-un singur exemplar original, care rămâne în arhiva biroului notarial și în 2 (două) duplicate, din care 1(un) duplicat pentru arhiva biroului notarial, și 1 (unu) duplicate au fost eliberate părții, astăzi, data autentificării prezentului înscris.

**DECLARANT,
CINTEZĂ PAUL**

SS

Urmează încheierea de autentificare:

ROMÂNIA - UNIUNEA NAȚIONALĂ A NOTARILOR PUBLICI
Birou Individual Notarial Mazilu Claudia-Ana
Licența de funcționare nr. 134/3934/02.05.2018
Oraș Horezu, Str. Unirii nr. 17, Bl O2, Tronson A, parter, jud. Vâlcea
Tel. 0751117777; E-mail: claudiaanamazilu@gmail.com

ÎNCHEIERE DE AUTENTIFICARE NR. 387
Anul 2026 Luna Martie Ziua 30

În fața mea, MAZILU CLAUDIA-ANA, notar public, la sediul biroului, s-a prezentat:

CINTEZĂ PAUL, cetățean român, CNP 1440514382748, cu domiciliul în județul Vâlcea, orașul Horezu, Str. Nicolae Iorga nr. 1, bl. O2, sc. B, et 1, ap. 2, identificat cu CI seria VX, numărul 939564, emisă de SPCLEP Horezu, cu valabilitate până la 03.08.2031, în nume propriu

care, după ce a citit actul, a declarat că i-a înțeles conținutul, că cele cuprinse în act reprezintă voința sa, a consimțit la autentificarea prezentului înscris și a semnat unicul exemplar.

În temeiul art. 12 lit. b) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare,

SE DECLARĂ AUTENTIC PREZENTUL ÎNSCRIS.

S-a încasat onorariul în sumă de 50,00 lei și TVA aferent de 10,50 lei, cu bon fiscal 13/2026

**NOTAR PUBLIC,
MAZILU CLAUDIA-ANA
S.S./L.S.**

Prezentul duplicat s-a întocmit în 2 (două) exemplare, de MAZILU CLAUDIA-ANA, notar public, astăzi, data autentificării actului și are aceeași forță probantă ca originalul.

**NOTAR PUBLIC,
MAZILU CLAUDIA-ANA**

Declarație notarială

Loc. Vaideeni, str. Padeș, nr. 2, Jud. Vâlcea, România.
CUI 16692820; cont RO46BRDE390SV06278063900 – BRD VÂLCEA
fundatiavaideenii@gmail.com ; www.fundatiavaideenii.ro

Nr. 8 / 28 mai 2021

ARHIEPISCOPIA RÂMNICULUI
INTRARE NR. 1935
2021 LUNA 05 ZIUA 31

Înalt Preasfințite Părinte Varsanufie, Arhiepiscop al Râmnicului,

Întâia epistolă sobornicească a Sfântului Apostol Ioan ne spune: „*Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el*”. O formă a iubirii este și patriotismul, iar poetul apostol al românilor Mihai Eminescu ne învață că „*Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de țară*”.

O astel de iubire de Dumnezeu și de patrie promovează și Fundația VAIDEENII, fundație născută pentru a împlini nevoile social-civice și moral-religioase ale comunității vaideene. În anul 2018, la Vaideeni, alături de sfânta sobornicească și apostolească Biserică a noastră, ortodoxă, am comemorat eroii din Războiul de Întregire a Neamului în cadrul proiectului „*Eroii nu se plâng, eroii se slăvesc!*”. Anul acesta, 2021, Fundația Vaideenii, reluând rostul ei, continuă activitățile de slăvire a celor care au înfăptuit România Mare, într-un nou proiect cultural - „*Susținem Eroii!*”, proiect în care am fi onorați ca Sfânta Arhiepiscopie a Râmnicului să ne fie partener.

O primă activitate a acestui proiect are ca obiectiv reînhumarea acasă, în cimitirul Talanci din parohia Izvorul-Recea, comuna Vaideeni a maiorului Anton Ionescu.

Anton C. Ionescu – născut în 22 martie 1886, în satul Recea, plasă Râurile, județul Vâlcea, în familia țăranilor Constantin și Ecaterina Ionescu, absolvent al Liceul de băieți *Alexandru Lahovari* din Râmnicu-Vâlcea și a Școlii Militare de Infanterie a luptat, în calitate de ofițer și comandant de trupă, în cel de-al doilea război balcanic și în Războiul de Întregire a Neamului (1916-1919), fiind decorat de mai multe ori pentru faptele sale.

Loc. Vaideeni, str. Padeș, nr. 2, jud. Vâlcea, România.
CUI 16692820; cont RO46BRDE390SV06278063900 – BRD VÂLCEA
fundatiavaideenii@gmail.com ; www.fundatiavaideenii.ro

Nr. 8 / 28 mai 2021

Înaintat la gradul de maior la 1 septembrie 1917, are ca sarcină paza frontierei dintre Regatul României și Bucovina (ducat în cadrul Imperiului austro-ungar). Se acoperă de gloria istoriei în dimineața zilei de miercuri, 24 oct. / 6 nov. 1918, ora 5:30, când intră în Suceava în fruntea unui pluton de 48 de grăniceri români, din Compania 5 Armata Regală Română, fiind cel dintâi ofițer român ce pășește în Bucovina marcând astfel, ireversibil, traiectul politic al Bucovinei de unire cu România. Pune cel dintâi steag tricolor pe turla primăriei din Suceava, tipărește și difuzează un manifest în 300 de exemplare, în care afirmă că „*de azi înainte graniță între români să nu mai fie...*”. Iată descriere evenimentelor în relatarea Eroului: „*în zorii zilei de 6 Noiembrie, st. n. 1918, am trecut cel dintâiu în fruntea a 48 de grăniceri, grade inferioare și un ofițer, desființând granița și intrând în vechea capitală a Moldovei, cântând Pe-al nostru steag e scris Unire, am arborat tricolorul românesc sus pe turla primăriei, ca vântul suflând în faldurile lui să ducă știrea întregii populații bucovinene că a sosit ceasul de scuturare a ei de sub jugul austriac.*”

Anton C. Ionescu a murit, în casa lui din București, în ziua de sâmbătă, 7 martie 1978, la aproape 92 de ani, fiind înmormântat în Cimitirul Militar Ghencea din București; este deshumat în 1996, ultimele oseminte păstrându-se în osuarul cimitirului.

Ne facem o datorie de onoare față de acest Eroul al Neamului, aducându-i osemnitele la Izvorul-Rece, în ziua Sfântă a Pogorării Sfântului Duh (20 iunie 2021) și vă rugăm Înalt Presfințite Părinte Varsanufie, Arhiepiscop al Râmnicului să binecuvânteți demersul nostru și să-i încuviințați părintelui paroh Nicolae Ureche să săvârșească orânduiala bisericească pentru această manifestare creștină și moral-civică.

†

A doua activitate, pentru care cerem binecuvântarea și aprobarea Înalt Presfinției Voastre, ține de efectuarea unui sondaj la pictura interioară a Bisericii parohiale Sfântul

Loc. Vaideeni, str. Padeș, nr. 2, jud. Vâlcea, România.
CUI 16692820; cont RO46BRDE390SV06278063900 – BRD VÂLCEA
fundatiavaideenii@gmail.com ; www.fundatiavaideenii.ro

Nr. 8 / 28 mai 2021

Ioan Botezătorul din Vaideeni (Parohia Vaideeni I), mai exact la icoanele Sfinților Apostoli Petru și Pavel, sub a căror reprezentare, conform tradiția orală, s-ar afla portretele Regelui Carol I și al Reginei Elisabeta. Domnitorul Carol I a trecut în anul 1873 prin județul Vâlcea și a alocat fonduri bănești Bisericii Sfântul Ioan Botezătorul din Vaideeni, aflată în construcție în acel an, ceea ce face posibilă pictarea familiei regale ca și ctitoră în interiorul acestui lăcaș de cult. Fundația Vaideenii va suporta toate cheltuielile necesare efectuării acestui sondaj, iar în cazul în care tradiția orală va fi confirmată, va săvârși lucrarea de refaacere a vechii picturi și de relocare a Sfinților Apostoli Petru și Pavel, în acord cu normele iconografice ale Bisericii Ortodoxe Române (în interiorul bisericii - naos, pronaos, pridvor - există spații libere unde Sfinții Apostoli Petru și Pavel pot fi reprezentați iconic).

†

De EROI are nevoie sufletul românesc cel adevărat și pe temelia lui trebuie reclădite statul și cultura națională!

Hristos a Înviat!

Sîulescu Flavius Cătălin, 0740311274
președinte Fundația VAIDEENII

Cerere Arhiepiscopia Rm. Valcea

ARHIEPISCOPIA RÂMNICULUI

Adresa:

Strada Arhiepiscopiei, Nr. 1, cod 240178, Râmnicu Vâlcea,

CIF: 2574280,

Telefon: 0250/731.170;0250/738.821;Tel./Fax: 0250/734.952

www.arhiram.ro E-mail: arhiepiscopia.ramnicului@gmail.com

Sectorul Administrativ Bisericesc

Temei nr.1935/09.06.2021

Către,

Domnul Sîiulescu Flavius Cătălin,

Domnia Voastră,

Urmare temeiului de mai sus, cu părintească dragoste, Vă aducem la cunoștință că, aveți acordul de principiu al Arhiepiscopiei Râmnicului pentru reînhumarea osemintelor maiorului Anton Ionescu, în cimitirul Parohiei Izvorul Rece, comuna Vaideeni, județul Vâlcea, cu respectarea tuturor reglementărilor legale în vigoare, iar pentru efectuarea sondajului la pictura interioară a bisericii *Sfântul Ioan Botezătorul* din comuna Vaideeni, este necesar să vă adresați Direcției de Cultură și Culte Vâlcea, întrucât biserica sus menționată este înscrisă în lista monumentelor istorice.

CONSILIER ADMINISTRATIV,

Pr. David Ovidiu Totu

SECRETAR EPARHIAL,

Pr. Bogdan Iulian Vieru

Acord Arhiepiscopia Rm Valcea

MEMORIU

Către:

Domnul locotenent-colonel **Ionuț Olaru**, Comandant al U.M. 02576 București

Subsemnatul, **SÎIULESCU FLAVIUS-CĂTĂLIN**, în calitate de președinte al **Fundației Vaideenii** și nu numai, vă adresez prezentul memoriu în susținerea solicitării de **preluare a osemintelor defunctului Antonie Ionescu**, în vederea reînhumării acestuia în localitatea de origine. Menționez că, în acest sens, au fost deja depuse cererea de preluare a osemintelor, împreună cu documentele justificative necesare, la administrația Cimitirului Militar Ghencea, conform procedurilor în vigoare.

Antonie Ionescu (1886–1978) a fost ofițer al Armatei Române, născut în satul Izvorul Rece, comuna Vaideeni, județul Vâlcea, loc în care a copilărit și de care a rămas legat întreaga viață. Este consemnat în istoria națională ca **primul ofițer român care a intrat în Bucovina la 6 noiembrie 1918**, într-un moment esențial pentru realizarea unității naționale.

În prezent, osemintele sale se află depuse în osuarul Cimitirului Militar Ghencea, fără un loc de odihnă individual și fără o marcă memorială corespunzătoare.

Demersul inițiat de **Fundația Vaideenii** urmărește readucerea acasă a defunctului, în comunitatea în care s-a născut, a copilărit și de care a fost profund legat, ca act de recuperare a memoriei și de cinstire a unui ofițer al Armatei Române.

Proiectul prevede:

- reînhumarea creștinească în cimitirul parohial din Izvorul Rece – Vaideeni;
- realizarea unui monument comemorativ;
- organizarea unei ceremonii publice de evocare istorică, cu participare instituțională, la care prezența dumneavoastră ar conferi evenimentului onoarea și solemnitatea cuvenite.

Considerăm că această inițiativă reprezintă un gest necesar de **reparație morală și de restituire simbolică**, readucând un ofițer al Armatei Române în locul de care a aparținut și în memoria comunității sale.

În acest context, vă rugăm respectuos să aprobați **preluarea osemintelor din osuarul Cimitirului Militar Ghencea**, în vederea reînhumării acestora, cu respectarea prevederilor legale.

Vă mulțumim pentru atenția acordată și pentru sprijinul pe care îl veți acorda acestui demers.

Cu deosebit respect,

Președinte

Fundația Vaideenii

SÎIULESCU FLAVIUS-CĂTĂLIN

Solicitare preluare oseminte

DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE

Subsemnatul, **SÎIULESCU FLAVIUS-CĂTĂLIN**, domiciliat în municipiul Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea, Str. Rapsodiei nr. 19, bl. H1, sc. C, ap. 12, identificat cu C.I. seria VX nr. 637954, CNP 1721123382758, declar pe propria răspundere, în deplină cunoștință de cauză și cu asumarea răspunderii civile și penale, inclusiv sub incidența dispozițiilor legale privind falsul în declarații, următoarele:

în urma informațiilor obținute de la urmașii colaterali ai defunctului, coroborate cu cercetările genealogice efectuate, rezultă fără echivoc că defunctul Antonie Ionescu, născut la data de 1 aprilie 1886 și decedat la data de 7 martie 1978, nu mai are urmași direcți în viață.

Prezenta declarație este dată pentru a servi la preluarea și reînhumarea osemintelor defunctului Antonie Ionescu, în cadrul procedurilor legale în curs.

3 aprilie 2026

A handwritten signature in black ink, appearing to be "Sîiulescu Flavius-Cătălin". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the end.

ROMÂNIA
UNIUNEA NAȚIONALĂ A NOTARILOR PUBLICI
BIROU INDIVIDUAL NOTARIAL MITROI DAN-MIHAI
LICENȚA DE FUNCȚIONARE Nr. 2982/2612/16.12.2013
SEDIUL - Râmnicu Vâlcea, str. G. Stoianovici nr. 8, bl. T2, sc. A, parter, jud. Vâlcea

ÎNCHEIERE DE DATĂ CERTĂ Nr. 09
Anul 2026 luna aprilie ziua 07

În temeiul art. 12 lit. f) din Legea notarilor publici a activității notariale nr. 36/1995, se dă dată certă acestui înscris „DECLARAȚIE PE PROPRIA RASPUNDERE”, care are 1 (una) pagină și nu prezintă ștersături, corecturi sau adăugiri, prezentat în 2 (două) exemplare originale.

S-a încasat onorariul de 121 lei inclusiv TVA, achitat cu bon fiscal nr. 01/2026.

Declaratie preluare oseminte

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
UNITATEA MILITARĂ 02576 BUCUREȘTI

Str. Năsăud nr 89,sect. 5

CIMITIRUL MILITAR GHENCEA

Nr. A-1656 din 06.04.2026

- BUCUREȘTI -

NECLASIFICAT
Exemplar nr. ____

APROB
p.COMANDANTUL UNITĂȚII MILITARE 02576 BUCUREȘTI
Locotenent colonel

DE ACORD, ROG APROBAȚI

Se poate aproba mutarea din Cimitirul Militar Ghencea nr. 1
parcelă _____, rând _____, loc _____,

ȘEFUL FORMAȚIUNII
ÎNȚEȚINERE, EVIDENȚĂ ȘI ADMINISTRARE
CIMITIRE MILITARE GHENCEA I, II ȘI III
P.c.e.

POPĂ MARIANA

COMANDANTUL UNITĂȚII MILITARE 02576 BUCUREȘTI

Subsemnatul(a) Știulescu Ad. Flavius - Catalin
domiciliat (ă) în București, str. Rapsodiei nr. 19
bl. H1, sc. C, et. III, ap. 12, sect. -, tel. 0740311274
C.N.P. 1721153382758 jud. Vâlcea, în conformitate cu
dispozițiile Regulamentul privind organizarea și administrarea cimitirelor
militare aprobat prin "Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 117/2016", vă
rog să aprobați mutarea osemintelor decedatului /decedaților
ANTONIE C. IONESCU
(participant la primul război mondial, eliberator al Bucuriei
în divizia a VII-a a gen. lans. Zeclik, născut la Izvoul Rece,
înhumat/înhuțați la data de com. Vaicleni, jud. Vâlcea în ansamblul
funerar al Cimitirului militar Ghencea I și mutarea lor în Cimitirul
parohial Izvoul Rece, comuna Vaicleni, jud.
Vâlcea

3.04.2026

Data,

[Signature]
Semnătură,

Cerere pentru mutarea osemintelor

DUPLICAT

S-a cerut autentificarea prezentului înscris:

PROCURĂ

Subsemnatul, **CINTEZĂ PAUL**, cetățean român, CNP 1440514382748, cu domiciliul în județul Vâlcea, orașul Horezu, Str. Nicolae Iorga nr. 1, bl. O2, sc. B, et 1, ap. 2, împuternicesc prin prezenta pe domnul **SÎIULESCU FLAVIUS-CĂTĂLIN**, cetățean român, CNP 1721123382758, cu domiciliul în județul Vâlcea, municipiul Râmnicu Vâlcea, Str. Rapsodiei nr. 19, bl. H1, sc. C, ap. 12, să mă reprezinte în fața oricăror instituții sau organe competente, pentru:

- obținerea tuturor aprobărilor de la administrația Cimitirului Militar Ghencea-București, autorităților locale, bisericești și militare, în vederea identificării și ridicării urnei funerare aflate în osuarul acestui cimitir, conținând osemintele defunctului **IONESCU ANTONIE**;

- organizarea transportului acesteia;

- organizarea ceremoniei de reînhumare în loc. Izvoru Rece, com. Vaideeni, jud. Vâlcea;

În acest scop, mandatarul se va prezenta la toate organele competente, va solicita și va depune documentația necesară, va face cererile și declarațiile necesare în vederea identificării și ridicării urnei funerare aflate în osuarul Cimitirului Militar Ghencea-București, conținând osemintele defunctului **IONESCU ANTONIE**, semnând în numele meu și pentru mine oriunde trebuința va cere, semnătura sa fiindu-mi opozabilă.

Așa cum rezultă din dispozițiile art. 2016 alin. (3) Cod civil, prezentul mandat se întinde și asupra tuturor actelor necesare executării lui, chiar dacă nu sunt precizate în mod expres. Astfel, mandatarul are acordul pentru îndeplinirea oricărei alte operațiuni nespecificate în mod expres, dar necesară pentru realizarea prezentului mandat.

În situația revocării prezentei procuri, eu, mandantul, mă oblig să anunț în scris toate organele și instituțiile interesate, asumându-mi întreaga responsabilitate în situația în care voi omite acest lucru.

De asemenea, mă oblig să înștiințez mandatarul de orice modificare ce ar duce la schimbarea prezentului mandat.

Declar că am fost informat despre prevederile art. 2031 alin. (2) Cod civil, în sensul că, dacă voi întocmi o altă procură având același obiect, prin care voi desemna un alt mandatar, respectiva procură revocă prezentul mandat.

Totodată, declar că mă oblig să informez mandatarul despre prevederile art. 2017 și următoarele Cod civil, cu privire la obligațiile mandatarului, care mi-au fost aduse la cunoștință de notarul public cu ocazia semnării prezentului înscris, precum și despre prevederile art. 2017 alin. (1) și ale art. 2019 Cod civil, cu privire la răspunderea mandatarului în ceea ce privește executarea mandatului.

Prezentul mandat este constituit cu titlu gratuit, este netransmisibil și valabil 3 (trei) ani de la data autentificării prezentului act.

Subsemnatul, **CINTEZĂ PAUL**, declar că, înainte de semnarea actului, am citit personal conținutul acestuia, pe care l-am înțeles în totalitate și arăt că el corespunde voinței

mele, exprimându-mi consimțământul neviat pentru încheierea acestuia în mod liber, serios și în cunoștință de cauză, drept pentru care semnez mai jos.

Tehnoredactat și autentificat la Birou Individual Notarial Mazilu Claudia-Ana, într-un singur exemplar original, care rămâne în arhiva biroului notarial și în 3 (trei) duplicate, din care 1(un) duplicat pentru arhiva biroului notarial, și 2 (două) duplicate au fost eliberate părții, astăzi, data autentificării prezentului înscris.

MANDANT,
CINTEZĂ PAUL
SS

Urmează încheierea de autentificare:

ROMÂNIA - UNIUNEA NAȚIONALĂ A NOTARILOR PUBLICI
Birou Individual Notarial Mazilu Claudia-Ana
Licența de funcționare nr. 134/3934/02.05.2018
Oraș Horezu, Str. Unirii nr. 17, Bl O2, Tronson A, parter, jud. Vâlcea
Tel. 0751117777; E-mail: claudiaanamazilu@gmail.com

ÎNCHEIERE DE AUTENTIFICARE NR. 388
Anul 2026 Luna Martie Ziua 30

În fața mea, MAZILU CLAUDIA-ANA, notar public, la sediul biroului, s-a prezentat:
CINTEZĂ PAUL, cetățean român, CNP 1440514382748, cu domiciliul în județul Vâlcea, orașul Horezu, Str. Nicolae Iorga nr. 1, bl. O2, sc. B, et 1, ap. 2, identificat cu CI seria VX, numărul 939564, emisă de SPCLEP Horezu, cu valabilitate până la 03.08.2031, în nume propriu care, după ce a citit actul, a declarat că i-a înțeles conținutul, că cele cuprinse în act reprezintă voința sa, a consimțit la autentificarea prezentului înscris și a semnat unicul exemplar.

În temeiul art. 12 lit. b) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare,

SE DECLARĂ AUTENTIC PREZENTUL ÎNSCRIS.

S-a încasat onorariul în sumă de 100,00 lei și TVA aferent de 21,00 lei, cu bon fiscal 14/2026

NOTAR PUBLIC,
MAZILU CLAUDIA-ANA
S.S./L.S.

Prezentul duplicat s-a întocmit în 3 (trei) exemplare, de MAZILU CLAUDIA-ANA, notar public, astăzi, data autentificării actului și are aceeași forță probantă ca originalul.

NOTAR PUBLIC,
MAZILU CLAUDIA-ANA

Procura

PAROHIA RECEA

Comuna Vaideeni, Județul Vâlcea

Nr. 07 / 30 martie 2026

Către,
Fundația Vaideenii
În atenția domnului președinte SÎIULESCU FLAVIUS-CĂTĂLIN,

Referință: Acord pentru reînhumarea osemintelor defunctului Antonie Ionescu

În urma cererii adresate și în baza hotărârii Consiliului Parohial al Parohiei Recea, întrunit în ședința din data 29.03.2026, având și acordul legalizat al urmașilor reprezentati de domnul Cintează Paul, Parohia Recea, prin preot paroh, își exprimă acordul și binecuvântarea pentru reînhumarea creștinească a defunctului Antonie Ionescu (născut la data de 1 aprilie 1886, trecut la cele veșnice la data de 7 martie 1978), în cimitirul parohial aparținând Parohiei Recea, comuna Vaideeni, județul Vâlcea.

Reînhumarea se va săvârși cu respectarea rânduielilor bisericești și a prevederilor legale în vigoare.

Prezenta se eliberează spre a servi la instituțiile competente, inclusiv pentru demersurile necesare la Cimitirul Militar Ghencea – București.

Preot paroh,
Pr. Nicolae Ureche

Acord pentru reînhumare

Parohia Recca
Comuna Vaioara
jud. Vâlcea
Nr. 27.129.03.2016

Proces verbal

Subsemnatii, membri ai Consiliului Parohial, fiind convocati, azi data de mai sus, în Biserica parohială cu hramul "Nașterii Maicii Domnului" pentru a lua în discuție solicitarea Fundației Vaidici reprezentată de domnul Sculescu Florin Costel, în vederea acordării dreptului de înmormântare a defunctului Antonie Ionescu Căscut și descult în notul nostru în cimitirul Parohiei Recca.

În urma discuțiilor purtate Consiliul Parohial hotărăște în unanimitate înmormântarea defunctului în Cimitirul Tolanci, cimetel unde este cu seamăntele și părinții defunctului Antonie Ionescu. Propoziția este exprimată cu respectarea dispozițiilor bisericești, după ce s-a luat în considerare și prezenta proces verbal.

Prest paroh.

Ureche Nicolae

Membri Consiliului Parohial.

Răduchic Ghedoghe

Rizea Volentia

Comănescu Volentia

Băștin Costin

Dumitrescu Alexandru

Proces verbal

Bibliografie

1. Ion Filipciuc, *Intrarea trupelor române în Bucovina*
2. Aura Brădățan, *Un manuscris inedit despre intrarea armatei române în Bucovina*, în *Suceava*, Anuarul Muzeului Bucovinei, XL, 2013, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, Suceava, 2013, p. 126-132.
3. Teodor Balan, *Bucovina în războiul mondial*, Extras din *Codrul Cosminului*, VI, 1929, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editura *Glasul Bucovinei*, p. 5-150.
4. Ioan Bilețchi, Traian Roșu, *Câmpulungul în Zorile Unirii*, Culegere întocmită de Ion Filipciuc, Biblioteca „Miorița”, Câmpulung Bucovina, 2014, 104 p. + 32 ilustrații.
5. Ioan Cocuz, *Unirea Bucovinei cu România (aspecte militare)*, Editura Suceava, Suceava, 1997, 125 p.
6. Doina Alexa, *Ion Nistor în acțiunea pentru realizarea Marii Uniri — Itinerar cronologic*, în *Codrul Cosminului*, Analele Științifice de Istorie ale Universității „Ștefan cel Mare”, Suceava, serie nouă, nr. 1 (11), 1995, p. 112-123.
7. Mihai-Aurelian Căruntu, *Zorile Unirii la Suceava*, Complexul Muzeul Bucovina, Editura Mușatinii, Suceava, 2008, 40 p. + 38 ilustrații.
8. Iancu Flondor, *Bucovina și România Mare. Documente și scrisori*, ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Andrei Popescu, prefață de Mihai Neamțu, cuvânt înainte de Maria Ioana Miculescu, Humanitas, București, 2017, 240 p.
9. Radu Economu, *Unirea Bucovinei*, 1928, Editura Fundației Culturale Române, București, 1994.
10. Ion I. Nistor, *Unirea Bucovinei, 28 noemvrie 1918. Studiu și documente*, Editura Cartea Românească, București, 1928; ediție îngrijită de Ioan Felea, prefață de Mircea Popa, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2010.
11. Ion I. Nistor, *Unirea Bucovinei cu România*, Editura Bucovina, I. E. Torouțiu, București, 1940.
12. Lipa Rotaru, Iulian P. Lică, *Grănicerii Marii Uniri*, Editura Militară, București.
13. Alexandru Marghiloman, *Note politice*, vol. III, *România și primul război mondial (1914-1919), Războiul (1918-1919), România după întregire (1920-1924)*, Addenda (1897-1911), ediție și introducere de Stelian Neagoe, Editura Machiavelli, București, 1995.
14. *Gazeta Bucovinenilor*, nr. 24 din 1 decembrie 1935; nr. 25 din 25 decembrie 1935; nr. 26 din 15 ianuarie 1936.
15. *Crai Nou*, Suceava, an XXIII, nr. 6415, 2 decembrie 2013
16. Arcadii Jucovschii, *Istoria Bucovinei* (partea a II-a, după anul 1774), Asociația editorială *Ceas*, Cernăuți, 1994.

Rezumat

Anton C. Ionescu s-a născut în ziua de miercuri, 22 martie 1886, în satul Recea, plasa Rîurile, județul Vâlcea, într-o familie de moșneni cu rădăcini în Mărginimea Sibiului, bejeni ardeleni coborâți peste munții Căpățâanii și așezați de generații pe aceste meleaguri. Satul Recea, așezat între pâraiele Luncavăț și Cerna, la poalele Munților Căpățâanii, era un sat de oameni liberi, cu o viață tradițională bine încheagată, unde portul, cântecul și obiceiurile se păstrasera neatins de veacuri.

Școala primară o face în satul natal, într-o cameră de nici 4×4 metri, alături de toți copiii din clasele I–IV, având un singur învățător, preotul Ion Stănescu, care îi învăța carte în cursul săptămânii și predica duminica. Neîndestulat cu atât, Anton pleacă la Râmnicu Vâlcea, unde urmează Gimnaziul „Al. Lahovari”. Parcurge cinci ani de gimnaziu dintre care unul repetând clasa a II-a, poate și din pricina multor absențe, absolvind clasa a III-a în 1902 cu media 7,40 și clasa a IV-a în 1903 cu media 7,68. Unde și când va fi isprăvit restul gimnaziului nu se știe cu precizie.

Îl regăsim în toamna anului 1907 ca elev al Școlii Militare de Infanterie, pe care o absolvă la 1 iulie 1909, fiind repartizat la Regimentul 30 Muscel cu gradul de sublocotenent. La 26 iunie 1911 se căsătorește în Câmpulung Muscel cu Maria Ghiță Ulteru, în vârstă de 19 ani, în baza autorizației Corpului II Armată. Din această căsătorie se nasc trei copii: Teodor, născut în iulie 1912 și decedat la un an, Mircea, născut în octombrie 1913, și Viorica-Ana, născută în martie 1915.

Carierea militară îl poartă prin mai multe regimente: Regimentul 30 Muscel, Regimentul 3 Olt, Corpul Grăniceri, Regimentul 1 Grăniceri și Regimentul 2 Grăniceri, cu care intră în Primul Război Mondial în august 1916. Este rănit în luptele din Munții Vrancei, înaintat căpitan la 1 noiembrie 1916 și maior la 1 septembrie 1917 grad câștigat pe câmpul de luptă. De-a lungul carierei acumulează patru distincții militare: Medalia Jubiliară „Carol I” (1906), Medalia „Avântul Țărei” pentru campania din 1913, Meritul Sanitar clasa a II-a și Ordinul „Coroana României” clasa a V-a cu spade (1917) acordat exclusiv militarilor distinși pe câmpul de luptă.

Pagina cea mai strălucitoare a vieții sale se scrie în zorii zilei de miercuri, 6 noiembrie 1918. Aflat la comanda Companiei 5 Grăniceri Burdujeni, pe frontiera Bucovinei, Anton Ionescu urmărise cu meticulozitate destrămarea Imperiului Austro-Ungar — trecuse personal în Suceava deghizat în haine civile, cultivase relații cu fruntași români locali și trimisese rapoarte cifrate către superiori. În noaptea de 5 spre 6 noiembrie, când frontiera austriacă rămăsese complet nepăzită și jefuitorii se dezlănțuiseră în oraș, chiar comandantul jandarmeriei austriece îl chemase în ajutor. Maiorul raportă telefonic generalului Zadik, care îi dădu doar o recomandare, nu un ordin. Răspunderea era în întregime a sa.

Înainte de ora cinci dimineața, Anton Ionescu se puse în fruntea a 48 de grăniceri și porni spre Suceava, cântând *Pe-al nostru steag e scris Unire*. Intră în oraș fără împușcătură, dezarmă jandarmeria austriacă, instalează patrula pe străzi și redactă o ordonanță pe care o tipări în 300 de exemplare, afișând-o în tot orașul. Ordonanța începea cu cuvintele care aveau să

rămână în istorie: „*Granița între Români de azi înainte nu mai trebuie să fie. De aceea, noi, grănicerii, am venit cei dintâi la voi ca să vă zicem: bine v-am găsit!*” La scurtă vreme, tricolorul românesc flutura pe turnul primăriei din Suceava — prima dată după 144 de ani de stăpânire străină. Divizia a 8-a, care primise ordin oficial să intre în Bucovina, o va face abia patru zile mai târziu, la 10 noiembrie 1918.

După război, Anton Ionescu rămâne în Bucovina ca și comandant al unui batalion de grăniceri, asigurând ordinea publică în provincie între noiembrie 1918 și mai 1919, și veghind apoi liniștea Pocuției până în august 1919. În această perioadă, la îndemnul prietenilor bucovineni, urmează cursurile Facultății de Drept la Universitatea din Cernăuți, pe care o absolvă în 1923. Tot în același an, la 31 mai 1923, este trecut în poziție de retragere din Armata Regală Română pentru infirmități incurabile, prin Înaltul Decret nr. 2766. După retragere rămâne legat de Bucovina, unde profesează circa opt ani ca profesor, probabil la Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți. O stradă din Suceava îi poartă numele până prin 1922, când este redenumită *6 Noiembrie*, fără a mai păstra numele celui care făcuse posibilă acea zi.

În iulie 1949, agenții Securității îi fac o descindere la domiciliu și îi confiscă, printre altele, numărul din *Czernowitzer Allgemeine Zeitung* din 7 noiembrie 1918 — în care era consemnată intrarea sa în Suceava și pe care el îl subliniase cu roșu. Omul care înălțase primul tricolor pe turnul primăriei din Suceava trăia acum într-o țară în care acest gest devenise suspect.

Anton C. Ionescu se stinge din viață în ziua de sâmbătă, 7 martie 1978, în casa sa din Intrarea Crainicului nr. 5, Sectorul 7, București, la vârsta de 91 de ani, 11 luni și o săptămână. A fost înmormântat în Cimitirul Militar Ghencea din București, deshumat în 1996, ultimele sale oseminte păstrându-se în osuarul cimitirului. El însuși își rezumase viața și contribuția cu o modestie desăvârșită: „*Personal nu-mi fac niciun merit decât acela al descifrării situației, al hotărârii, al curajului și al execuției.*”

Nr. crt.	Activitate	Resurse materiale	Resurse financiare	Timp	Cine răspunde	Indicatori de performanță
1	Constituirea echipei de proiect	documente, bibliografie, arhivă	100 lei	Noiembrie 2025	coordonator proiect / elevi / profesori	echipa constituită
2	Documentarea privind viața și activitatea militară a lui Antonie Ionescu	cărți, arhive, fotografii, documente istorice	500 lei	Decembrie 2025–martie 2026	echipa de cercetare	realizarea documentării
3	Identificarea și readucerea în atenție a locului de înhumare din Cimitirul Militar Ghencea	fotografii, corespondență, acte	1000 lei	martie 2026	Fundația Vaideenii	identificarea și aprobarea procedurilor
4	Întocmirea documentației necesare reînhumării	acte notariale, cereri, avize	2000 lei	martie–aprilie 2026	coordonator proiect	obținerea aprobărilor
5	Realizarea parteneriatelor instituționale	adrese oficiale, protocoale	300 lei	aprilie 2026	Fundația Vaideenii	parteneriate semnate
6	Colaborarea cu Arhiepiscopia Râmnicului, Garnizoana Vâlcea. Direcția pentru Cultură, Primăria și Școala Vaideeni	logistică și corespondență	500 lei	aprilie–mai 2026	echipa de proiect	implicarea instituțiilor
7	Organizarea ceremonialului religios și militar de reînhumare	scenă, sonorizare, drapele, materiale comemorative	8000 lei	iunie 2026	comitet organizare	desfășurarea ceremonialului
8	Realizarea și amplasarea monumentului comemorativ	monument funerar, plăci comemorative	25 000 lei	mai–iunie 2026	Fundația Vaideenii	finalizarea monumentului
9	Organizarea momentelor comemorative și culturale	invitații, afișe, materiale promoționale, carte	15000 lei	iunie 2026	echipa proiect	participarea comunității
10	Invitarea oficialităților din Vâlcea și Suceava	invitații oficiale	2000 lei	mai–iunie 2026	organizatori	confirmarea participanților

Nr. crt.	Activitate	Resurse materiale	Resurse financiare	Timp	Cine răspunde	Indicatori de performanță
11	Mediatizarea proiectului și conservarea memoriei istorice	fotografii, filmări, presă	1500 lei	permanent	echipa media	articole, fotografii, arhivă digitală
12	Valorificarea educativă a proiectului în școală și comunitate	prezentări, expoziții, materiale didactice	1000 lei	permanent	cadre didactice	activități educative realizate
Total costuri			56.900 lei			